

Eleonora's familie

Frederika Meerman

Frederika Meerman

Eleonora's familie

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-90902-024-9
NUR 344

(c) 2015 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel
www.uitgeverijderodetulp.nl
mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp
Omslagfoto: ©Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteur: Frederika Meerman

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

Eleonora stapte uit de douchecabine en begon zich af te drogen. Zoals elke ochtend, na het douchen, voelde ze zich fris. Toch betrok haar gezicht heel vaak als ze zich afdroogde, ze zag de vele littekens elke keer weer, het wende niet. Wellicht later. Met kleding kon ze de meeste littekens verbergen en waar dat niet lukte, kon ze die ogenschijnlijk laten verdwijnen met behulp van een camouflagestift. Ze had een vrije dag, het was een bijzondere dag. Gisteravond had ze besloten om vandaag een begin te maken met het achter zich laten van het verleden. Ze wilde het vergeten, wegstoppen. Alleen de herinnering aan haar lieve ouders zou ze koesteren. Ze had gelezen, dat het goed was om alles op te schrijven, van zich af te schrijven. Ze zou dat doen, daarna het boek dichtklappen en er niet meer aan denken; dan zou ze zich richten op de toekomst. Vandaag ging ze een dik schrift kopen om daar

alles in op te schrijven. Ze wilde eindelijk van die malende gedachten afkomen en van de gedacht aan die rotzak, die haar stiefvader was.

Ze prees zich gelukkig dat ze hier terecht was gekomen na de vlucht. Ze was letterlijk gevlucht voor haar stiefvader, met die gemene en grijpgrage handen en zijn lijf waar ze van rilde.

Op een ochtend dat ze zich, ogenschijnlijk, klaarmaakte om naar school te gaan, had ze haar kleding en schoenen in een grote plastic zak gedaan. Haar persoonlijke spulletjes had ze de avond ervoor al verzameld en in een aparte tas gestopt. Nadat ze haar stiefvader naar de fabriek had horen gaan, ging ze verder met inpakken. Ze had ze de lievelingsboeken van haar vader gepakt, ook dingen die haar moeder dierbaar waren. Daarna het sieradendoosje met kostbaarheden en al het geld dat haar moeder op een geheime plek bewaarde. Daar wist die rotzak gelukkig niets van. Verder ging ze. Haar paspoort, de knuffels, Nellie en Beertje. Het medaillon van haar moeder deed ze om.

Nu ze alleen had ze de grote koffer op wieltjes van zolder kunnen halen; als haar stiefvader nog thuis was geweest, zou hij het geluid hebben kunnen horen. Ze had de plastic zak met kleding en schoenen erin gestopt.

Ze wist nog goed hoeveel moeite het haar gekost

had om het huis te verlaten. Ze had het gedag gezegd.

“Dag huis, jij kan er niets aan doen, dat ik wegga. Met papa en mama heb ik het hier heerlijk gehad en toch ga ik je verlaten. Ik zal vaak aan je denken. Gelukkig kan ik alles op de foto’s zien... het fotoalbum! Ik zou het bijna vergeten, het is erg groot, maar het moet mee,” had ze gezegd. Ze had het grote fotoboek gepakt en in de koffer gepropt. Ze wist nog, dat ze, nadat ze haar jas had aangedaan, ze getalmd had met weggaan. En dat ze, toen ze het huis voor de laatste keer gedag zei, de tranen over haar wangen gelopen waren.

Ze zuchtte. Ze had zich inmiddels aangekleed. Na het ontbijt stapte ze kordaat naar buiten. Het was heerlijk weer, de zon scheen. Het gaf haar het gevoel of die haar toeknikte ten teken dat ze het met Eleonora eens was.

Terwijl ze naar de winkelstraat toeliep, groette ze de andere wandelaars. Ze kende inmiddels bijna alle mensen van het dorp. Iedereen kwam weleens in de cafetaria waar ze werkte. En ‘s zomers kwamen veel mensen een ijsje eten op het terras. Eleonora bediende dan ook. De mensen mochten haar graag. Ze was altijd opgewekt en bediende snel.

Er hadden in de afgelopen maanden dat ze er werkte, al meerdere jongens een afspraakje met

haar willen maken; ze was er niet op in gegaan. De beschadiging van het verleden lag nog te vers in haar geheugen. Ze wist niet of ze nog ooit met een man intiem zou willen zijn. Een eerste keer, wat mooi zou moeten zijn met iemand waar je van hield, of tenminste verliefd op was, was bij haar met grove smerige laarzen de grond in getrapt.

In de boekwinkel, waar ook schriften en ander schrijfgerei verkocht werden, kocht ze een heel dik schrift.

Onderweg naar huis kwam ze langs de bloemenwinkel. Ze stapte naar binnen en kocht twee boeketten.

“Zo, Noortje, jij hebt er zin in, twee boeketten,” zei de verkoper.

“Tja, met dit mooie weer wil ik de zon mee in huis nemen,” zei Eleonora, “maar ik geef ook één boeket aan Yvette en Sjef.”

“Je bent een lief kind,” was het antwoord.

Ze vertelde niet dat dit was om iets te vieren; vieren dat ze met het verleden ging afrekenen.

Thuisgekomen, stapte ze de cafetaria binnen en overhandigde een boeket aan Yvette terwijl ze zei:

“Deze bloemen zijn voor u en Sjef, omdat ik zo blij ben dat u mij gevonden hebt.”

“Lieve kind, jij hebt ons gevonden, maar dank je wel. Ze zijn prachtig! Maar je hebt ons weleens

vaker bloemen gegeven om die reden,” zei Yvette. Sjef, die net uit de keuken kwam, zei: “Verwen je ons weer? Dank je wel. Je bent een lief kind.”

Eleonora liep naar boven naar haar kamer. Kamer was een te simpele benaming voor deze behuizing. Een woonkamer met keukentje, slaapkamertje, douche en toilet. Ook was er een klein balkon aan de woonkamer. Er stond een tafel, een stoel en een plantenbak. Een heerlijk plekje. Al was dit alles op de tweede etage en moest ze er altijd twee trappen voor op, Eleonora was er dolgelukkig mee. De woning van Sjef en Yvette Molenbeek was op de eerste etage.

Eleonora voelde zich hier veilig.

Ze mocht altijd in de tuin zitten van Sjef en Yvette, maar dat beschutte plekje op haar balkon had iets intiems en daarom zat ze er vaak.

Nadat ze de bloemen in een vaas had gezet, maakte ze een grote pot koffie. Ook pakte ze de koektrommel erbij. Als laatste legde ze het schrift en een pen op de tafel. Ze kon beginnen!

Ze zou alles vertellen wat haar ouders haar ooit verteld hadden en wat ze zelf had meegemaakt. Ze zuchtte om moed te vatten, ze begon.

Adriaan en Lizette Duurman waren vermoeid na de zeer lange treinreis. Ze waren uitgestapt in de stad die hen aangetrokken. Ze hadden beiden een koffer en een rugzak bij zich.

In het eerste hotel dat ze zagen, konden ze een kamer krijgen.

Zodra ze de bagage hadden neergezet, deden ze hun jassen en schoenen uit en ploften op bed. Weldra sliepen ze. Ze waren doodmoe, ze hadden dagenlang gereisd.

Ze hadden alles achtergelaten in hun geboorteland en waren met enkele bezittingen op de trein gestapt en meerdere landen doorgereisd in de hoop na de reis een nieuw leven te kunnen opbouwen, in vrede. Na een paar dagen in het hotel waren ze genoeg uitgerust om op verkenning uit te gaan.

De stad was prettig, de mensen aardig en het bleek dat ze de mogelijkheid hadden om zich hier te vestigen en hun eigen bedrijf op te zetten.

Adriaan en Lizette waren de hemel te rijk!

Een leegstaand gebouw aan de rand van de stad konden ze huren met de optie om het later te kopen.

De beginjaren woonden ze in een apart gedeelte van het gebouw. Al hadden ze dan flink wat spaargeld meegebracht, ze wilde eerst weten of ze genoeg geld konden verdienen voor een eigen woning.

De machinefabriek die Adriaan in het gebouw gevestigd had, draaide goed. Hij maakte winst.

Na ruim een jaar was het fabrieksgebouw hun eigendom evenals het grote stuk grond waar het gebouw op stond waarin de fabriek gehuisvest was. Adriaan had het grote stuk grond er meteen bij gekocht met de gedachte aan een grote tuin en een speeltuin voor de kinderen van zijn personeelsleden en een sportveldje voor de volwassenen.

Een paar jaar later konden ze een huis laten bouwen. Adriaan en Lizette waren goede mensen. Zij voelden zich rijk dat ze in vrijheid leven konden en dat ze geen geldzorgen hadden. Zij waren begaan met de mensen die in het leven minder goed waren bedeed dan zij. Wie bij hen aanklopte voor hulp, kreeg die dan ook.

Adriaan was een goed werkgever en liet zijn personeel delen in de winst.

Tweemaal per jaar was er een feest voor alle werknemers van de fabriek en hun gezinnen. Het kerstfeest, in de kantine van de fabriek, was het hoogtepunt van het jaar.

Kort voor de zomer aanbrak, was er een tuinfeest.

Niet alleen om deze feesten maar omdat Adriaan en Lizette zulke lieve mensen waren, werden ze door de, inmiddels bijna vijftig, personeelsleden op handen gedragen.

De fabriek lag aan de ene kant van het terrein en het huis aan de andere kant. Toen Adriaan aankondigde dat Lizette in verwachting was, had iedereen, na werktijd, meegeholpen om feestslingers op te hangen van het woonhuis naar de fabriek.

Na de geboorte van Eleonora waren er beschuit met muisjes om het te vieren en werd de baby overstelpt met cadeautjes.

“Lieverd, we hebben nu zoveel geluk dat ik duim en bid dat dit zo mag blijven en het niet afgepakt wordt,” zei Lizette tegen Adriaan.

“Lieve schat, geniet ervan en denk er niet verder over na,” zei Adriaan.